Кілька днів поїзд наш їде. Навіть машиніст не знає, куди він нас везе. Стримає паровіз серед пушти і не раз кілька годин стоїть.

Тоді виходимо з возів, щоб розпростувати ноги. Ноги непевно доторкаються чужої землі. Квітки здивовано дивляться на нас, ворони стадами злітаються з піль. Кричать на нас: "Пощо прийшли?!" За полями, на обрію, високий, синій мур... Карпати. За ними наша земля, а на ній — ворог. Всім нам це одно на гадці: що він там робить? Наслухуємо, чи вітер не наднесе голосу якого.

Нема. Тільки гадки біжать.

Так їх багато, як тих ворон на полі, і такі ж вони чорні, тії гадки.

В купе лишається тільки одна жінка.

Сидить у кутку і на колінах тримає з квіткою глечик.

Квітка червоно цвіте.

На ній щось блищить, — роса чи сльози?

Жінка очей з тої квітки не зводить.

Що вона бачить у ній?...

Мабуть, усе, що лишила дома.

Усе...